

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπας ἢ δις, λ. 40, τρις ἕως ἑκάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας Δωριδος κ. Λοιδωρικός μᾶς διεβεβαίωσε μετὰ δικαίας ἐνθύμου εὐχαριστήσεως ὅτι οἱ συλληθέντες ἐν Μαρχθῶνι καὶ ἀναγνωρισθέντες ὡς συμμοριῆται τῆς ἐν Χασανίῳ πέραν τοῦ Φαλήρου γενομένης ληστείας δὲν εἶνε Λοιδωρικῶται, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ τὰ ἄγραφα. Καὶ πράγματι ἀπὸ τὰ ἄγραφα ἦτο νὰ ἔχωμεν τὸ 1883 ληστείαν εἰς τὸ Φάληρον, πρῶθυπουργοῦντος τοῦ κ. Τρικούπη. Εὐχόμεθα πάντοτε νὰ μὴ συμβῶναι τίποτε εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τοῦ κ. Λοιδωρικός καὶ νὰ τοὺς διαφυλάττῃ ὁ Θεὸς ἢ ὁ βουλευτὴς τῶν ἀπὸ παντός καοῦ!

Οἱ γενομένοι προβιβασμοὶ ἐν τῷ σώματι τῆς χωροφυλακῆς 12 ἀντιμοιράρχων, 14 ὑπομοιράρχων καὶ 10 ἀνθυπομοιράρχων ἦσαν ὅλοι εὐτυχῶς τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης. Πολλὰκις προσεκαλοῦντο μοίραρχοι ὡς μάρτυρες καὶ δὲν ὑπῆρχον ἀντιμοίραρχοι νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Ἐκ τῶν γενομένων δὲ δέκα ἀνθυπομοιράρχων, οἱ ἑννέα εἰσι διδάκτορες εὐτυχῶς τῆς νομικῆς. Ἡ εἰσροὴ αὐτῆ τῶν φώτων, τῆς εὐγενείας, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἠπιότητος τοῦ χαρακτῆρος βεβαίως θὰ ἐξασκήσῃ εὐτυχῆ ἐπιρροήν. Μεταξὺ τῶν προβιβασθέντων, οὗς ἅπαντες συγχαίρομεν ἐγκαρδίως, εἰδικώτερον σφίγγομεν τὴν χεῖρα δύο ἐκ τῶν καλῶν φίλων μας, τῶν κυρίων Παντολ. Βάλβη καὶ Θεοφιλοπούλου, ἀμφοτέρων ἐκ τῶν προσφιλεστέρων καὶ νοσηνοστερῶν ἐν τῷ ἡδικομένῳ σώματι τῆς χωροφυλακῆς.

Γνωρίζετε τὴν ἐπὶ τοῦ παρλιτισίου περιπάτου γωνίαν τοῦ κήπου Ἀπόλλωνος ἣτις ὀξύνεται ἐκεῖ εἰς λόγχην ἀπειλοῦσαν νὰ διατρυπήσῃ τοὺς διαβάτας. Τῆς πλατῆς τῆς ὁδοῦ—τῆς ὁδοῦ—Λεωφόρου, κατ' ἐκεῖνο τῆς γωνίας τὸ μέτρο, μόλις εἶναι δύο μέτρων. Καὶ ὅμως εἶναι ὁ δεύτερος περίπατος τῆς πρωτεύουσας μας ὕστερα, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων. Τώρα δὲ τὴν ἀνοίξιν καὶ κατόπιν τὸ θέρος, εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος περίπατος, διότι ἐκεῖ συρρέουσιν ὅλα τὰ θέατρα, τὰ θεάματα, τὰ ὑπαιθρα ξενοδοχεῖα, τὰ

θαλάσσια λουτρά, τὰ καφενεῖα, οἱ κῆποι καὶ ἐκεῖ λοιπὸν συρρέουσι τὰ δύο τρίτα τῶν Ἀθηνῶν. Ἄν μὴ μπορῆ λοιπὸν νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι διὰ τοιοῦτον σκοπὸν καὶ τοιοῦτον κόσμον τώρα ἐπὶ δεκαετίαν ἀφ' ἧς ὑψήστε τεραστίως ὁ πληθυσμὸς, διατηρεῖται ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιον ἀγκωνάρι τοῦ κήπου, διὰ νὰ διέρχεται ἐκεῖθεν κόσμος, ἵπποις, ἄμαξαι καὶ κάρρα ἐντὸς πλατῆς δύο μέτρων. Χθὲς ἀφηνιάσαντος τοῦ ἵππου παραφρονοῦν ἔτρεχε ἐν κάρρον μετὰ καταχθονίου κρότου καὶ τῶν σπαρχιτικῶν βάρδα! τοῦ καρραγωγέως ὁρμῶν ὡς ἀστραπὴ ἐναντίων τῶν φιλοσοφικῶς βαινοντων τεσσάρων περιπατιτῶν, καὶ μετ' αὐτοὺς τριῶν κορασιῶν, κατεχόντων τῶν τεσσάρων ὅλον τὸ πλάτος τῆς Λεωφόρου, ὅταν εἰς ἐν δευτερόλεπτον καταπεπληγμένοι ἐκ τοῦ ἀφρονήτου κινδύνου μόλις ἐπρόφθασαν νὰ παραταχθῶσι κατὰ γραμμὴν ἀπεσβολομένοι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, εἰς ἀπόστασιν σπιθαμῆς ἀπέχοντες ἀπὸ τοῦ παρὰ τοὺς πόδας των διελθόντος φοικτοῦ κάρρου. Ὅπως πήγαινε ὁ ἀφηνιάσας βεβαίως ἀπὸ τὰς μαστιγώσεις τοῦ καρραγωγέως ἵππος οὐχὶ τὴν εὐθείαν, ἀλλὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς μεθύων μαινόμενος ἠδύνατο μία παρέκκλισις αὐτοῦ νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς τέσσαρας. Καὶ τί τέσσαρας, ἕναν κ' ἕναν ἦτοι: ἡμᾶς τὸν κ. Λεκατσᾶν, τὸν νεαρὸν ἐκ Σμύρνης φοιτητὴν καὶ ποιητὴν Ἀργυροπούλου καὶ τὸν μοναδικὸν Κόκκινον. Ἴσως δὲ καὶ τὰ τρία κοράσια, καὶ καὶ διέτρεχον ὀλιγώτερον κίνδυνον. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς θὰ ἐπαναληφθῆ βεβαίως δι' ἄλλους, καὶ θὰ ἔχωμεν νὰ κλαύσωμεν καταστροφᾶς καὶ ὁ δήμαρχος θὰ σπάνῃ τὴν κεφαλὴν του διατί δὲν ἐπρίλαβε. Ἄς προλάβῃ λοιπὸν τώρα καὶ δυνάμει τοῦ περι δημοσίας ἀνάγκης νόμου ἄς κατεδαφίσῃ τὸν κήπον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄς ἀνοίξῃ δρόμον, καὶ ἔπειτα δι' ἐκτιμητῶν ἄς ἀποζημιώσῃ τὸν ἰδιοκτήτην. Εἶπαμεν καὶ ἐγράψαμεν, ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν. Ἄρκει ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Δημάρχου ἐκινδυνεύσαμεν χθὲς τὴν ζωὴν μας. Βίμεθα ἕνα εἶδος δημοτικοὶ ἀγωνιστᾶί!!

Ὁ βουλευτὴς Βώλου κ. Φιλάρετος ἐνεκαινίασε κάμπουσους νεωτερισμοὺς πολιτικῆς καθαριότητος, αὐτὸς πρῶτος καὶ αὐτὸς μόνος. Ἄλλοτε εἶχεν ἐκδώσει ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του, λέγων αὐτοῖς ρητῶς ὅτι οὐδὲν ρουσφέτιον ἐνοεῖ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς κυβερνήσεως. Καὶ ἐτήρησε τὸν λόγον του, γενομένος μάλιστα ὑποκείμενον εὐφύμου μνεῖς πολλάκις ἐν τῇ βουλῇ. Δεύτερος νεωτερισμὸς ἦτο τὸ νὰ ἦνε

ἐν ζητήμασιν ἐμπιστοσύνης μὲ τὴν κυβέρνησιν, νὰ καταψηφίξῃ δὲ ἐν πολλοῖς αὐτῆς, ὅταν συνελάμβανεν αὐτὴν ἀδιοπραγοῦσαν ἢ μωροπραγοῦσαν, ὄχι ὁμῶς καὶ ἐν ἐκείνοις τοῖς φορολογικοῖς νομοσχεδίοις, δι' ὧν ἐμελλε νὰ ἀναδείξῃ ἑαυτὸν δημοκρατικόν, ὡς οἰεταί εἶναι, καὶ δι' ἃ ἡμεῖς ἐν δικαίᾳ αὐστηρότητι τὸν ἠλέγξαμεν. Ἰδοὺ τώρα καὶ τρίτος νωτερισμός. Ἀπῆλθονεν ἤδη ὅτε πλησιάζουν αἱ ἐκλογαὶ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς Βώλου, δι' ἧς ἀναγγέλλει αὐτοῖς ὅτι δὲν θὰ καταβῆ εἰς τὴν ἐπαρχίαν νὰ ἀναμιχθῆ εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, καθὼς συνειθίζουσιν ὅλοι οἱ βουλευταί, δικαιολογεῖ δὲ τὴν παράλειψιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος δι' ὠραιοτάτων ἐπιχειρημάτων περὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ ἐκλέγοντος λαοῦ τοὺς δημοτικούς αὐτοῦ ἄρχοντας καὶ βελτιώσεως τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀνατροφῆς.

Τώρα ποῦ χρεῖται μία βουλευτικὴ θέσις τῆς ἐπαρχίας Ἀγυιάς ἕνεκα τῆς καταδίκης τοῦ βουλευτοῦ Μοσχοδάκη, πληροφορούμεθα ὅτι εἰς τὴν διαταχθεσομένην ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν πρόκειται νὰ ἐκτεθῆ ὑποψήφιος ὁ κύριος Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου. Ἡ εὐχὴ παντὸς ποθοῦντος νὰ βλέπῃ ὅλας τὰς ὑπεροχὰς ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βουλευτηρίου εἶνε ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κ. Γενναδίου, τοῦ ὁποῖου ἡ βοήθεια εἶνε εἴπερ ἄλλοτε ποτε ἀναγκαία χάριν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν συμφερόντων.

Διὰ φύλλου χάρτου κυκλοφοροῦντος πνταχοῦ τῆς πρωτεύουσας ὁ μεγαλοεργὸς διευθυντὴς τῶν Θαλασσιῶν Λουτρῶν Ἀθηνῶν, καθίστησι γνωστὸν εἰς τὸ κοινὸν τὰς νέας βελτιώσεις—δώδεκα τὸν ἀριθμὸν—δι' αἷς τὸ εὐεργητικὸν

αὐτὸ Κατάστημα, ἐν ἀντιθέσει κατ' ἀρχὴν καὶ κατ' οὐσίαν πρὸς τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀτολίαν καὶ τὴν μυωπίαν τῶν Ἑλλήνων μὴ τολμώντων νὰ ἐπινοήσουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν παραβόλους ἐπιχειρήσεις, καθίσταται σχεδὸν τέλειον καὶ ἀνώτερον πλέον πάσης μορφῆς καὶ ρωμαϊκῆς μουρμούρας. Τὸ ἔδαφος ἐστρώθη δι' ἀγγλικῶν χρωμάτων, ὅπως μὴ ἀναπτύσσεται βρόν, ἡ ὀλικὴ ἀνανέωσις καὶ πλείσις τῶν δεξαμενῶν θὰ γίνηται **καθ' ἐκάστην**, ἡ δύναμις τοῦ ὕδατος τῆς ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν εὐεργητικωτάτης ψυχρολουσίας πύξθη, καὶ τόσαι ἄλλαι μεταρρυθμίσεις, περιποιήσεις, ἐφευρέσεις, βελτιώσεις, ἰδίως τὰ ὠραία σκεπάσματα τῶν δεξαμενῶν, ὅφ' ἃ οἱ λουόμενοι θὰ ἦνε ἀόρατοι, πάντοτε ὑπὸ σκιάν καὶ ὄμβρ. ἀπολαμβάνοντες ὀλογάλιον τὸν ἄττικόν οὐρανόν.

Ἄρχονται δὲ τὰ τε θαλάσσια λουτρά καὶ αἱ εὐρωπαϊκαὶ ψυχρολουσίαι τὴν 8ην Μαΐου, ἤτοι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, ἐπισπευθεῖτης φέτος τῆς ἐνάρξεως κατὰ 8 ἡμέρας, καὶ τοῦτο, ὡς γράφει ἡ διεύθυνσις, κατὰ προτροπὴν πολλῶν φίλων ἰατρῶν φρονούντων ὅτι ὅσῳ ψυχροτέρα εἶνε ἡ θάλασσα, τόσῳ ὠφελιμώτερα καθίστανται εἰς τὴν ὑγείαν τὰ θαλάσσια λουτρά.

Ἐξετασθεῖς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τὰ νομικὰ ὁ ἀθόρυβος εὐφύης φίλος κ. Γεώργιος Ἰωαννίδης ἐκ τῶν ἐναρετωτέρων καὶ μετριοφρονεστέρων καὶ δι' αὐτὸ ἀξίων νέων. Οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν φίλοι τῷ εἴχονταί ἐγκαρδίως πᾶν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ.

Πρὸ τίνος ξενίζει ἡ πρωτεύουσά μας ἕνα τῶν λογιωτέρων Ἑλλήνων ἐν τῇ ξένῃ δυστυχῶς ἀποκατασταθέντων καὶ ἐκεῖ καὶ τιμὰς καὶ στάδιον ἐργασίας πολλῆς καὶ καρποφόρου εὐρόντων, τὸν κύριον Ι. Βελοῦδον, διευθυντὴν τῆς ἐν Βενε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 470)

Ἄλλὰ ἐπὶ τέλους θὰ τυραννίσουμαι ἔτσι μάταια, ἀν ὁ ἴδιος Γραπτιεὶ δὲν μοῦ ἀπεκάλυπτε, διότι ἔτσι τῷθελε, μέρος ἀπὸ 'κεινα ποῦ ἤξευρε.

Μιά μέρα ὁ γέρον ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψίν μου :

— Δὲν εἶμαι καλά, εἶπεν, ἀλλὰ ἦλθα γιατί σου τὸ ὑποσχέθηκα.

Ἐἶχα σὲ μιὰ μποτίλια λίγο κρασί κατασταλαγμένο. Ἡπιε λιγάκι.

— Ἄ ! ἄ ! εἶπεν, αὐτὸ μὲ θερμαίνει, μοῦ κάμνει καλό.

Βαθμηδὸν ἄδειασε τὸ ποτήρι· ὠμιλήσαμεν ὀλίγο, ἀλλὰ δὲν εἶχε κέφι, ἦτανε κατηφής, μόλις ἀπεκρίνετο· ὅ τὰς ἕνδεκα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ ἢ τὰ πόδιά του.

— Διάβολε ! εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κουνίσω ἀπὸ δῶ ! Τοῦ βοήθησα νὰ ἐκδυθῇ καὶ τὸν ἔβαλα ἔς τὸ κρεβάτι μου. Ἐγὼ ἔμεινα ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος καὶ τὸν περιποιούμουν τὸ κατὰ δύναμιν. Τὴν ἐπιούσαν ἡ κατάστασις του εἶχε χειροτερεύσει.

— Θέλεις νὰ πάγω νὰ φέρω τὸν γιατρόν ; τὸν ἠρώτησα.

— Πήγαινε, ἀν θέλῃς, μοῦ ἀπήντησεν.

Ἦτο ἰατρός ἦλθε καὶ διέταξε δὲν ξεύρω τί ἰατρικόν.

— Δὲν βλέπω τί δύναμαι νὰ κάμω, εἶπεν ὁ ἰατρός· τὸ σῶμα τοῦ φίλου σας εἶνε ἀναμμένον ἀπὸ τὰ σπέρτα· μπορεῖ νὰ σβύσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν σὰν τὸ λυχνάρι ποῦ δὲν ἔχει πιά λάδι.

Ἦτο ἰατρός εἶχεν ὁμιλήσει χαμηλοφώνως, ἀλλ' ὁ Γραπτιεὶ ὁ ὁποῖος ἄκουε δυνατὰ, κατάλαθε.

— Τί σου εἶπεν ὁ νεκροθάφτης αὐτός ; ἠρώτησε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ.

— Μοῦ εἶπε νὰ σὲ περιποιούμαι καὶ αὔριον θὰ εἶσαι καλύτερα.

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ λένε φέμματα, γέρο Κάτσικα· ὁ γιατρός σου εἶπε πῶς εἶμαι χαμένος.

Ἐδοκίμασα νὰ γελάσω, ἀλλὰ μὲ διέκοψεν ἀποτόμως.

— Ὁ γιατρός σου τὸ εἶπε, τὸ ἄκουσα.

— Ἔστω· ἀλλὰ ξεύρεις ὅτι οἱ γιατροὶ δὲν ξεύρουν τί λένε.

— Δυνατόν· ἀλλὰ βλέπεις, αἰσθάνομαι, γέρο Κάτσικα·

τία Μαρικιανῆς Βιβλιοθήκης, συγγραφέα πολλῶν πραγματειῶν, ἐν αἷς καὶ Ἱστορίαν τῆς ἐν Βενετία ἑλληνικῆς παροικίας ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου. Προχθὲς ὁ κ. Βελούδος ἐπεσκέφθη τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἐπὶ ὥρας ἐπεξεργάσθη τὰ πάντα μετὰ συντόνου ἐπιστημονικῆς προσοχῆς ἐξετάσας κυρίως τὰ τελευταῖα τῆς Θεσσαλίας χειρόγραφα, ἰδίως ἓνα τοῦ *V* αἰῶνος, περὶ ὧν ἐκράτησε σημειώσεις. Ὁ κ. Βελούδος τοσοῦτο ἔμεινεν εὐχαριστήμενος ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης τάξεως καὶ τῆς γενομένης σχετικῆς προόδου, ὥστε ὑπεσχέθη νὰ δωρίσῃ ἐν καιρῷ ὄλην τὴν βαρῦτιμον ιδιόκτητον αὐτοῦ βιβλιοθήκην. Ὁ κ. Ροῖδης τὸν εἶχεν ἐκλάβει ὡς ἐξιταλισθέντα καὶ τῷ ἀπυθύνετο ἰταλιστί, κατὰ τὸ ἐπικρατῆσαν πλέον ἔθιμον ν' ἀπαρνώμεθα τὴν γλώσσάν μας, ὡς ὁ Πέτρος τὸν Χριστόν του, τρεῖς φορές τὸ δευτερόλεπτον, ἀλλ' ὁ κ. Βελούδος τὸν ἐπανέφερον εἰς τὴν ἑλληνίδα φωνήν, ἣν λαλεῖ βυζαντικώτατα. Ὁ κ. Βελούδος ἠξιώθη καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως κατὰ τὰς διαφόρους ἐξ Ἑνετίας διελεύσεις του, προσεκλήθη δὲ ἐνταῦθα καὶ εἰς βασιλικὸν γεῦμα.

Μεταξὺ τῶν προσφωνήσεων ὧν ἔτυχεν ὁ κ. Δεληγιάννης ἡ τοῦ δικηγόρου Τσέγκου ἐκ Λεγαίνων εἶνε ἡ ἀξιολογώτερα.

Διότι ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Δεληγιάννης ἦτο «ἡ πραγματικὴ **δοκὸς** τοῦ ὑπὸ τοῦ Κοιμουνδούρου προεδρευομένου κόμματος, ἐφ' ἧς ἡ μεγάλη αὐτῆ μερὶς τοῦ ἔθνους ἐστηρίζετο καὶ στηρίζεται.»

Χαρισετέραν εἰκόνα ὁ κ. Τσέγκος ἀναντιρρήτως δεν ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ. Ὁ κ. Δεληγιάννης πατερό, αὐτὸ ἦτανε πάλι ἀπὸ τὰ ἄγραφα.

Τοιοῦτο τὸ φιλοφρόνημα τῆς πρώτης παραγράφου τῆς προσφωνήσεως.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ ἔχομεν ἄλλο φιλοφρόνημα, ἀντάξιον τοῦ πρώτου, ὅταν τοῦ λέγῃ εὐλαβῶς: «Ἄνοιξατε λοιπὸν τὰ ὄτα ὑμῶν, καὶ σὺ ἀρχηγὲ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ ὑμεῖς οἱ ἔμφρονες» κλπ.

Ὁ κ. Δεληγιάννης *Ριγκολῶ* τοῦ ἵπποδρομίου Δερσέν, καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἄγραφέτερα.

Τί χρειάζεται νὰ ὑποστῇ κανεὶς, προβατίνα μου, ὄχι διὰ νὰ γίνῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὀνομασθῇ μόνον ἀρχηγός!

Οὐχ ἦττον καὶ ἡ ἐν *Ἀνδροβίδα* προσφωνήσις ἔχει τὸ γούστο τῆς. Πρῶτον ὅτι δεν ἀναφέρεται ὁ ποιήσας αὐτὴν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ *Ἀνδροβίδα* εἶνε καμμία γυναίκα, καὶ τί γυναίκα, *ἀνδροβίδα*. Καὶ ὅτι εἶνε βίδα, φαίνεται ἐξ ὅλης τῆς προσφωνήσεως δι' ἧς διαθέει κομψοτάτη εἰρωνεία. Ἐκεῖνο φέρ' εἰπεῖν, τὸ Ἐξοχώτατε! πῆς ἀρχῆς καὶ ἐκεῖνο τὸ τέλος ὅτι ὁ Δεληγιάννης κατώρθωσεν ἐν Βερολίῳ τὴν προσάρισιν διὰ τῆς ἐξωτερικῆς του δυνάμεως, ἦτοι διὰ γρῦνθομαχιῶν καὶ ταυρομαχιῶν. Ἀπαράμιλλα! Ἀπαράμιλλα!

Αὐτὸ πάλιν ἄλλο! Εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν δραμάτων. Ἐδῶ ἐχρειάζοντο εἴκοσι θεάτρα καὶ πενήντα δραματοποιοὶ νὰ γράφουν κάθε τρεῖς μέραις καὶ νέα δράματα.

Ἴδου τί συνέβη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν:

Ἐνας ἐκεῖνος καὶ μία ἐκεῖνη. Ἀρραβωνιασμένοι ἢ μὴ, ἀγνοοῦμεν ἀλλὰ ὁ λόγος δοσμένος καὶ παραδοσμένος. Ὁ ἐκεῖνος ἐμπαινόβγαине εἰς τὸ στήτι τῆς ἐκεῖνης ἔτρωγε, ἔπινε, γλεντοῦσε. Εὗρίσκετο εἰς τὰς παραμονὰς γάμου. Ὅτε ἐκεῖνος λέγει εἰς ἐκεῖνην ὅτι δεν ἔννοεῖ νὰ τὴν πάρῃ. Μετὰ τοὺς κλαθμούς, τοὺς ὀδυρμοὺς, τὰ νεῦρα καὶ τὰ ὑστερικά, συλλαμβάνεται ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως.

εἶμαι φίλος σου ἓνας ἄλλος; θὰ μ' ἐπέταγες ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν σὰν ψωριάρικο σκυλί, ἀλλὰ σὺ μ' ἔβαλες ἔς τὸ κρεβάτι σου καὶ μὲ περιποιήθηκες. . . Θέλεις, γέρο Κάτσικα, νὰ γίνῃς πνευματικός μου;

— Τί; πνευματικός;

— Ναί.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Εἶσαι πολὺ ζῶν, γέρο Κάτσικα.

— Ἐξηγήσου.

— Ὑποθέτω ὅτι θέλεις ν' ἀκούσης τὴν ἐξομολόγησίν μου;

— Ἄ!

— Ὅα καθίσαις λοιπὸν ἐκεῖ, πλησίον τῆς κλίνης, καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ ἓνα πρᾶγμα. Ἀλλὰ δός μου μιὰ στάλα ἀπὸ τὸ καλό σου τὸ ρακί.

Ἐκένωσα ὅ,τι ἔμεινε ἔς τὴ μοτιλία ἐντὸς ποτηρίου καὶ ἔπειτα τόβαλα μέσ' ἔς τὴ φουχτά του. Τὸ ἤπιε διὰ μιᾶς.

— Τώρα κάθησε. Ἐδῶ εἶσαι;

— Ναί.

— Ἄκουσε, παπᾶ Γεροκάτσικα.

Τώρα, κύρις, ἴδου ὅ,τι θυμοῦμαι ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ γέρο Γραπιέ.

«Εἶμαι ἓνας ἄθλιος, ἓνας οὐτιδανός, τὸ ἔξέρω ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, δεν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἦνε ὅ,τι θέλη, παρηγοροῦμαι τέλος πάντων ὅτι εἶνε κι' ἄλλοι χειρότεροί μου. Ἄν

νομίζῃς ὅτι θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους; ἀπατάσαι ἔχω σ' τὴν ζωὴν μου ἓνα σωρὸ πρᾶγματα ποῦ δεν θέλω νὰ τὰ πῶ. Ἀλλὰ πρὸς χάριν σου διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω καὶ γιὰ τὴν κ' ἐμένα εὐχαριστεῖ νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ, θὰ λάβω ἀπὸ τὸν σωρὸν αὐτόνε μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ἂν καὶ πολὺ ὁμοιάζει μὲ παραμῦθι τοῦ Γαλαζογένη.

«Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐκινδύνενα νὰ ψοφήσω ἀπὸ πείνα στὸ Παρίσι ἔς ἓνα βρωμοξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Γρενιέ-Σαιν-Λαζάρ. Ἐνα πρωτ' ἓνας σύντροφος ἦλθε καὶ μὲ ἤρε. Μοῦ εἶπε:

— Φαίνεται ὅτι ἔχεις πολλὴν ὑπόληψιν σ' τοὺς τρανοὺς! ὁ μέγας ἀρχηγός, ὁ κύριος τοῦ ὀποίου δεν γνωρίζομεν τὸ ὄνομα, τὸν ὀποῖον ποτὲ δεν βλέπει κανεὶς, ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος γιὰ σένα ἤλθα λοιπὸν νὰ σ' εὔρω σταλείς ἀπὸ ἓναν ἀρχηγὸν νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἐπιστάτης ἓνος πύργου.

Ἄἔννοεῖς, Γεροκάτσικα, ὅτι ποτὲ δεν ἀρνοῦμαι τὰ ἀπροσδόκητα κέρδη.

«Τὴν ἄλλη μέρα ὁ σύντροφος ἦλθε νὰ μὲ πάρῃ καὶ ἀμέσως ἔστὸ δρόμο διὰ τὸν πύργον τοῦ Βλαϊκούρ. Ὁ σύντροφος ἀφοῦ μ' ἔβαλεν εἰς τὸ τροφοδοτήριον, τὸ ὀποῖον ἄλλοτε ἦτο ἡ κατοικία τοῦ θυρωροῦ, μοῦ εἶπε:

— Ἄν ἡ κατοικία σου. Τὸ κρεβάτι εἶνε καλὸ, ἔχεις ἓνα ἀρμάρι διὰ τὰ σκεῦῃ σου καὶ δύο καθέκλαις διὰ νὰ κάθῃσαι.

— Αὐτὸ δεν ἦτο ἄνεσις διὰ ἓνα ἐπιστάτην, ἀλλ' ὑπάλ-

Ἐκείνη θέλει νὰ δηλητηριάσῃ ἐκεῖνον.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ξαναπῆγε ἐκεῖνος, ἀγνοοῦμεν διὰ ποῖον λόγον, τοῦ λέγει :

— Κάτσε νὰ φάμε.

— Δὲν πεινώ.

— Πῶς γίνεται αὐτό;

— Νὰ πῶς γίνεται, δὲν πεινώ; ἔφαγα.

— Ἐνα καφέ τουλάχιστον νὰ σοῦ κάμω.

— Οὔτε καφέ δὲν θέλω.

— Ἄ! μὰ δὲν γίνεται ἕνα καφέ θὰ πάρῃς.

Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ἔρχεται ὁ καφές.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπιμένει νὰ μὴ τὸν πάρῃ.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν τὸν παίρνεις ἐσὺ, τὸν παίρνω ἐγὼ καὶ φαρμακονοῦμαι!

Τὸν ἐρρόφησεν ἀπνευστί καὶ ἔπεσε κάτω δηλητηριασμένη καὶ πράγματι καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπεβίωσε!

Τί δράματα! τί δράματα!

Χθὲς τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς ὀπισθεν τοῦ Βαρβακείου ὁδοῦ Σωκράτους καὶ πρὸ τῆς οἰκίας Μαρουδῆ ἐπίθεσις ἐνοπλος ἐγένετο καθ' ἑνός. . . τῶν δένδρων τῶν τεταγμένων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸ πτωχὸν θῦμα ἠκρωτήριάσθη ἀνιλεῶς δι' ἐπανειλημμένων κτυπημάτων πελέκσεως· οἱ δρᾶσται ἦσαν θηλυκοί.

Ἐφεύρον τὸν εὐκολώτερον τρόπον διὰ νὰ πορίζωνται τὰ ξύλα τῆς μπουγάδας τῶν. Εὐτυχῶς ἐνονηθεῖσαι ὑπὸ τινος διαβάτου ἐτράπησαν εἰς φυγήν, ἀφίσαται ἡμιτελεῖς τὸ ἔργον.

Ἀλλὰ ἡ νύξ θὰ ἐπανέρχεται πάντοτε, ἐνῶ οἱ διαβάται δὲν θὰ ἦνε πάντοτε πρόχειροι. Παρακαλοῦμεν τὴν ἀστυνομίαν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς διὰ τὰ δένδρα μας. Δὲν παίζουν αἱ γυναῖκες.

Μετὰ χάρις πολλῆς ἐξιστόρησεν ἐν τῇ «Ἐστία» τὰς τρεῖς ἡμέρας τοῦ ἐν Τήνῳ ὁ κομψὸς ποιητῆς Γεωργίου Δροσύνης, δρέπων ἄνθη πάντοτε δροσερὰ καὶ ἐκ τῶν στίχων καὶ ἐκ τῶν πεζῶν του λόγων.

ΤΟ ΕΝ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ ΠΤΩΜΑ

Ἐλάβομεν καὶ ἄλλας λεπτομερείας. Αἱ προχθεσιναι προήρχοντο ἐκ καταθέσεως τοῦ πατρός. Τώρα ἔχομεν ἄλλα συμπληρωτικὰς τοῦ κ. Χλωροῦ, οὗ ἦτο ἀνεψιὰ ἐκ πρώτης ἐξαδέλφης ἢ Εὐθυμίας καὶ ἐπὶ τριετίαν ἔμενε παρ' αὐτῶν ὡς πηρετούσα. Αὐτὴ δὲ καὶ πέντε ἄλλα τέκνα εἶνε ἐκ πρώτου γάμου τοῦ Σπυριοπούλου, μείναντα ὄρφανὰ ἐκ μητρὸς τοῦ πατρός των ἐλθάντος εἰς δεύτερον γάμον, διὰ τοῦτο δέ, καὶ ἀπροστάτευτα καὶ ἔρημα καὶ ὡς ὑπέρβριαι συγγενῶν αὐτῶν κατηντήσαντα.

Ἡ Εὐθυμία ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκ τῶν ἡσυχωτέρων καὶ σεμνοτέρων κορασιῶν· εἶχε μάλιστα τὴν συνήθειαν νὰ κακολογῇ τὴν μὲν καὶ τὴν δέ, διότι τὸ εἶχον ἐξω, καὶ νὰ ὑποκρίνηται τὴν ἀγίαν. Τὸ τέλος τῆς ὁμῶς ἀπέδειξεν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀγία.

Ἡ οἰκογένεια Χλωροῦ ἐγκάριως ὑποπετεύθη τὰ τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς Εὐθυμίας ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων.

Ἐρωτωμένης αὐτῆς ὑπεκρίνετο ὅτι ἔχει στάσιν ἐμμήνων.

Ἡ οἰκογένεια προσεκάλεσε τὸν κ. Βενιζέλον, οὗτος ὁμῶς περιορίσθη νὰ ἐρευνησῇ αὐτὴν μήπως ὑποπετεύη ἄλλο τίποτε, ἐπὶ ἀρνητικῇ δὲ ἀπαντήσῃ, τῆς ἔδωκε γιατρικὰ δι' ὅ,τι ἔλεγε ποῦ εἶχε ἡ Εὐθυμία, τὰ ὁποῖα ἐνοσεῖται· δὲν ἐλάμβανε, τὰ λαμβάνει δὲ τώρα ἡ διάδοχος τῆς ὑπέρβριαι

ληλός σὰν κι' ἐμένα δὲν εἶνε ποτέ του δύσκολος.

— «Τώρα, εἶπεν ὁ σύντροφος, ἰδοὺ τὸ σύνθημα πρὸς τὸ παρὸν μέχρις οὗ σοὶ δοθῆ ἐν ἄλλοι. Πρέπει νὰ ἦσαι ἄφωνος σὰν νὰ σοῦ ἔκαψαν τὴν γλῶσσαν.

Ἡ σύστασις ἦτο ἀρκετὰ γελοία, διότι θὰ ἤμουνα εἰς πολλὴν ἀμηχανίαν ἂν ἔλεγα ὅ,τι δὲν ἐγνώριζα. Ὁ σύντροφος ὅταν ἔφυγε, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι, μοῦ ἄφησε διακόσια φράγκα.

«Τὰ κλειδιά τοῦ πύργου ἦσαν φυσικὰ σ' τὰ χέρια μου. Πρῶτη μου φροντίς ἦτονε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ κατάστημα, τοῦ ὁποῖου ἤμουνα ἐπιστάτης. Εὐρύχωρα δωμάτια κατασκονισμένα καὶ ραγισμένα, ταβάνια κατατρυπημένα, με πατώματα λυωμένα, χωρὶς κἀνένα ἐπιπλον, ἐκτός δύο δωματίων εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρο μέρος τοῦ πύργου, τὰ ὁποῖα ἦσαν κἀπως σιγουρισμένα. Εἰς τὸ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε κλίνη μὲ λευκὰ σινδόνια, καθέκλαις, ἀνάκλιτρον, ἀρμάριον καὶ κομμωτήριον. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι δὲν ἔμελλα νὰ ζήσω μονάχος μου πολὺν καιρὸν· τὰ δύο δωμάτια καὶ πρὸ πάντων αἱ δύο κλῖναι φανέρωναν ὅτι θὰ εἶχα τουλάχιστον δύο συγκατοίκους.

«Εἰς τὸ μεγάλο μαγειρεῖον εἶχαν βάλει ἐπίσης μερικὰ ἔπιπλα, κἀτι καζάνια, χύτρες κτλ. . . Τὰ ἔβλεπα κ' ἐγλυφα τὸ στόμα μου. Κατέβηκα εἰς τὰ ὑπόγεια, ὑπόγεια μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ ἄδεια. Μόνον ἕνα ὑπῆρχεν, εἰς τὸ ὁποῖον

δὲν μπόρεσα νὰ κατέβω μὴ ἔχων τὸ κλειδί· ἐκεῖ ἦσαν κλεισμένα τὰ κρασιά.

«Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ σύντροφος ἐπανῆλθεν. Ἦτο νύκτα κι' ἔτοιμαζόμουνα νὰ πλαγιασῶ, μὴ ἔχων τι καλλίτερον νὰ πράξω.

— «Προσοχή! μοῦ εἶπε, σὲ φέρουν ἀπόψε δύο οἰκοτρόφους· ἐκεῖνος ποῦ τῆς συνοδεύει εἶνε παλληκαράς, ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ προσέχῃ, προσοχὴ λοιπὸν!

— «Μήπως εἶνε ὁ κύριος; ἠρώτησα.

— «Τρελλὸς εἶσαι, μοῦ ἀπήντησε, ζεῦρεὶς καλὰ ὅτι δὲν βλέπει κανεὶς τὸν κύριον.

— «Ἐἶνε τέλος κανεὶς ἀρχηγός;

— «Ἰσως.

— «Πῶς ὀνομάζεται;

— «Δὲν γνωρίζει κανεὶς ποτέ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν. Ἐπὶ τούτου σοὶ δίδω μίαν συμβουλήν, εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἦσαι πολὺ περίεργος εἰς τὴν Ἐταιρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκεις. Ὅταν δὲν σὲ προστάζουν ν' ἀκούσης καὶ νὰ παρατηρήσης, χρεωστᾶς νὰ μὴν ἀκούς, μήτε νὰ βλέπῃς. Κατάλαβες;

— «Μάλιστα.

— «Ὁ νοῦν νοεῖτω.

«Εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο φρικώδης, καμωμένος ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ ἐφόσα ἄ-